ସୁଖବୀର୍ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ବ୍ରିଜ୍ ପାଲ୍ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

10 ମେ, 1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ, 1963/ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908; ଧାରା 16(1)(c)/ପରିଶିଷ୍ଟ AA ର ଫର୍ମ 47 ଏବଂ 48 (ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ) - ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପାଦନ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା – ଅଭିବଚନ – ପ୍ରତିବାଦୀ - ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଯେ ବାଦୀ-ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିନଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରେଇବା ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଯୋଗାଡ଼ କରିଥିଲେ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା, ରକ୍ଷଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ - ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ସମର୍ଥନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ସେମାନେ ଚୁକ୍ତିର ନିଜ ଅଂଶ ପୂରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ - ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଆଇନର ସୁଦୃଢ଼ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାର କରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପାଦନର ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ବିବେକର ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 11140/1996 ।

S.A. ସଂଖ୍ୟା 680/1995ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1.4.96 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଲଲିତା କୋହଲି ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର, ଆଶିଷ ଢୋଲକିଆ ଏବଂ ସୁନୀଲ ଅମ୍ବୱାନୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

S.A. ସଂଖ୍ୟା 680/1995ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1 ଏପ୍ରିଲ, 1996 ତାରିଖର ଆଦେଶରୁ ଏହି ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

10 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1975 ତାରିଖରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ ତାରିଖ ଠାରୁ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାର ଏକ ସମସାମୟିକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସହିତ ପ୍ରଥମ ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଜମିର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଠାରୁ ଜଣେ କ୍ରେତା । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ଇଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ବିକ୍ରୟ ବିଚାର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ସେ ଅନେକ ଅନୁରୋଧ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଶେଷରେ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ 9 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1977 ତାରିଖରେ ମୁଜାଫରନଗରରେ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ସେହି ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଆସିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହାଜର ହୋଇନଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିର ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାର୍ 9 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1977 ତାରିଖରେ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ହାଜିରା ଖାତାରେ ସେମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 10 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1977 ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଜାଣିଶୁଣି ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରୟାସ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ସେମାନେ ଚୁକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରିଥିଲେ। ଆବେଦନକାରୀମାନେ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ସେମାନେ ପୁନଃ-ଅଧିଗ୍ରହଣ ଚୁକ୍ତିନାମା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଥିଲେ, ତଥାପି ତାହା Ex. A- 1, 4 ଜୁନ୍, 1975 ତାରିଖର ଅନ୍ୟ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ ଏବଂ ଚୁକ୍ତିର ନିଜ ଅଂଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ 47,600 ଟଙ୍କାର ବିକ୍ରୟ ଦେୟ ପଇଠ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସାଧନ ନଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କେବଳ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଭୟ ଦେଖାଇ ଅର୍ଥ ଆଦାୟ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପରେ, ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଏବଂ ତା'ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ମକଦ୍ଦମାର ନିଜ ଅଂଶକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ କିମ୍ବା ବିବାଦରେ ଥିବା ଜମିକୁ ପୁନର୍ବାର କିଣିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପାଣ୍ଠି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅପିଲ ଉପରେ, C.A. ସଂଖ୍ୟା 72/1992 ରେ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି 22 ମେ, 1995 ତାରିଖରେ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦୀୟ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା, ଶ୍ରୀ ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଆହ୍ମଦାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା (ସଂହିତା) ର ପରିଶିଷ୍ଟ AAର ଫର୍ମ 47 ଏବଂ 48 ସହିତ ସୁସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ, 1963 (ସଂକ୍ଷେପରେ, "ଅଧିନିୟମ") ର ଧାରା 16(1)(c) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିବେଦନ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଟଙ୍କା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରଖିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରାଦେଶ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମନ୍ଦ ଅଟେ । ବିବାଦରେ ଆମେ କୌଣସି ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଉନାହୁଁ ।

ବାଦପତ୍ରର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 5, 9 ଏବଂ 10 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଚୁକ୍ତିର ସେମାନଙ୍କର ଅଂଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଆଗରୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ପକ୍ଷରୁ ଅଧିସୂଚନା ଥିଲା । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ସଂହିତାର ପରିଶିଷ୍ଟ AAରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଫର୍ମ 47 ଏବଂ 48 ଅନୁଯାୟୀ ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକ ବାସ୍ତବ ଅଟେ । ଯାହା ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ତାହା ହେଉଛି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16(1)(c) ରେ ଥିବା ଉପାଦାନକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା କି ଏବଂ ଉକ୍ତ ଫର୍ମରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ସେହି ତଥ୍ୟକୁ

ସୂଚିତ କରେ କି । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ, ଆବେଦନ ଏବଂ ଫର୍ମଗୁଡ଼ିକର ଅନୁଧ୍ୟାନରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡିକ ଫର୍ମ ସହିତ ସୁସଙ୍ଗତ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କାଗଜପତ୍ର ସଂଖ୍ୟା 41/C ଅନୁଯାୟୀ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ସମର୍ଥନ ଦ୍ୱାରା ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଚୁକ୍ତିର ସେମାନଙ୍କର ଅଂଶ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଇନଥିବା ତଥ୍ୟ ସକରାତ୍ମକ ଭାବେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଆଇନ ସନ୍ଦେହରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଏକ ସର୍ତ୍ତ ନୁହେଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଗଦ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ତଥ୍ୟ ଅଟେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବିଚାରକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପାଣ୍ଠି ଥିଲା ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସମୟରେ ଦେୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆବଶ୍ୟକ ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବିକ୍ରୟ ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା । ଏହା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ଠାରୁ ବିଚାରାଦେଶ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସର୍ବଦା ଟଙ୍କା ପାଖରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତମାନେ ଆଇନର ଉତ୍ତମ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାର ପ୍ରତିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ବିବେକର ପ୍ରୟୋଗ କରିଛନ୍ତି ।

ତଦନୁସାରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଆର୍. ପି. ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ